

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศเวียดนาม
๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ [วันที่ ๑๐ ญาติ]

โดย

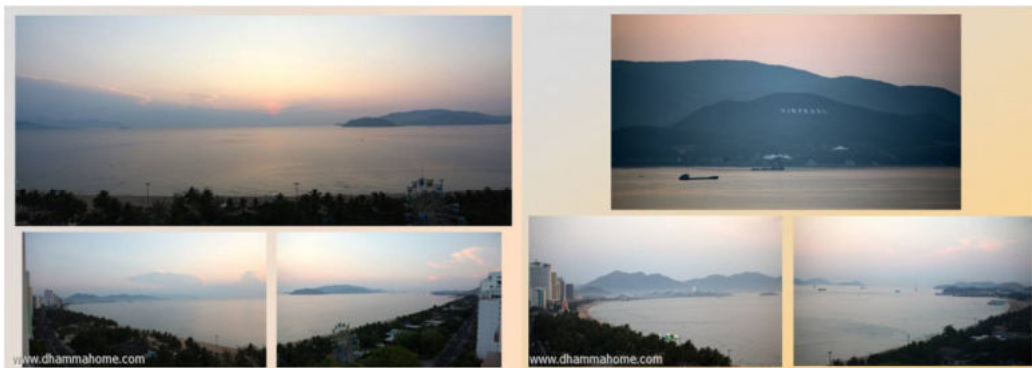
วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ประเทศเวียดนาม ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ [วันที่ ๑๐ ญาจาง]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

สนทนาธรรมที่ Nha Trang [วันที่ ๒]
(๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘)

ในวันที่ ๓ ของการเดินทางมาสนทนาธรรมที่ญาจาง ขณะที่จะเริ่มเล่าเรื่องข้าพเจ้าเองเริ่มงง ๆ เหมือนกันว่า เวลาตั้งหัวข้อกระทู้ ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ประเทศเวียดนาม ตอนทีจะบูวันทีนั้นไม่ม่ง แต่เริ่มม่งว่า เป็นการเดินทางมาเวียดนามเป็นวันทีเท่าไรว่แล้ว? และเป็นการเดินทางมาทีญาจาง วันทีเท่าไรว่? และเมื่อจะกล่าวถึงวันทีมีการสนทนาธรรม วันทีกล่าวถึงนั้นเป็นวันทีเท่าไรว่? ซึ่งทำให้สับสนทุกครั้งที่เริ่มเล่าเรื่องต้องอาศัยการดูภาพ และเช็คข้อความในเมลทีพีแดงได้กรุณาให้รายละเอียด ด้วยการลงวันทีและเวลาไว้ให้แล้ว กราบขอบพระคุณในความละเอียดของพีแดงเป็นอย่างสูงเลยครับ

เมื่อพูดถึงความละเอียดทำให้นึกถึง ท่านผู้มีพระคุณอีกท่านหนึ่ง คือ คุณจรรยา เจียมวิจิตร ตั้งแต่กระทุ้งแรกที่เวียดนาม ที่ ข้าพเจ้าได้ส่งไปแบ่งปันให้ทุก ๆ ท่านได้ อ่าน ได้รับความเมตตาจากคุณจรรยา ที่เมื่อ ท่านอ่านแล้วพบคำผิด ก็เมตตาแจ้งให้ ข้าพเจ้าทราบ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง ซึ่ง โดยปรกติ ข้าพเจ้าจะพิมพ์ไป ตรวจสอบด้วย เมื่อทำเสร็จก็อ่านและตรวจสอบอีก แต่กระนั้น ความที่ไม่ละเอียดก็ยังมีทั้งคำที่ เขียนผิด สะกดผิด พิมพ์ผิด ทำให้คุณจรรยา ได้ตรวจพบบ่อย ๆ แสดงให้เห็นถึงความ เป็นผู้ละเอียดของท่าน

ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ทั้ง เป็นเกียรติแก่มูลนิธิฯ และเว็บไซต์บ้าน ธรรมะแห่งนี้ด้วย ที่คุณจรรยา เจียมวิจิตร อติตรองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

ปัจจุบันท่านเป็นกรรมการกฤษฎีกา ได้กรุณาแจ้งให้ทราบ แสดงถึงความที่ท่านอ่าน ความโดยละเอียด ไม่เผลอ บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกปิติในใจที่ได้ทราบถึงความหลากหลาย ของผู้ที่ได้พบพระธรรม ได้รู้สึกอนุโมทนาโดยบ่อยถึงความมีค่าของพระธรรมเหนือ

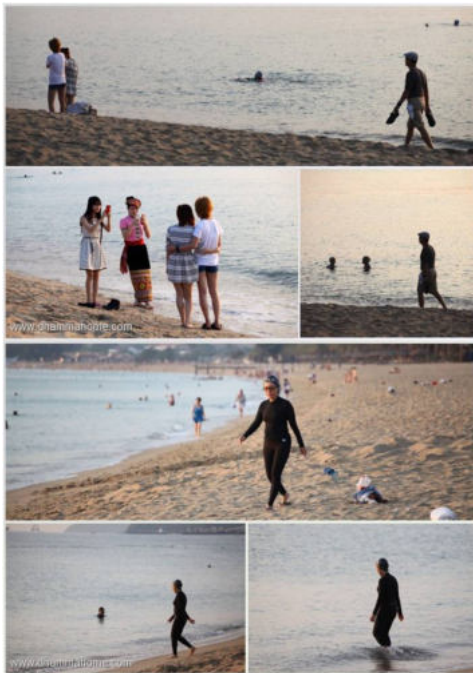
ลาภยศ ชื่อเสียงใด ๆ ได้อนุโมทนาในใจ ถึงบุญที่ท่านเหล่านั้นได้สะสมไว้แต่ปางก่อน ให้ได้พบกับพระธรรมที่ถูกต้อง อันเป็นสิ่งที่ยิ่งกว่าการได้เติมเต็มชีวิตที่หลายคนแสวงหาตลอดชีวิต แต่ก็หาได้พบไม่

หลายครั้งที่ท่านอาจารย์กล่าวแก่ผู้ใกล้ชิดในวาระต่าง ๆ ว่า ท่านจะรู้สึกดีใจมากที่ได้ทราบว่า มีผู้ที่ได้เข้าใจธรรมะแม้เพียงคนเดียวในทุกที่ที่ท่านไป ความเข้าใจธรรมะไม่มีเพศชาย เพศหญิง ไม่มีเด็ก ไม่มีผู้ใหญ่ ไม่มีใคร

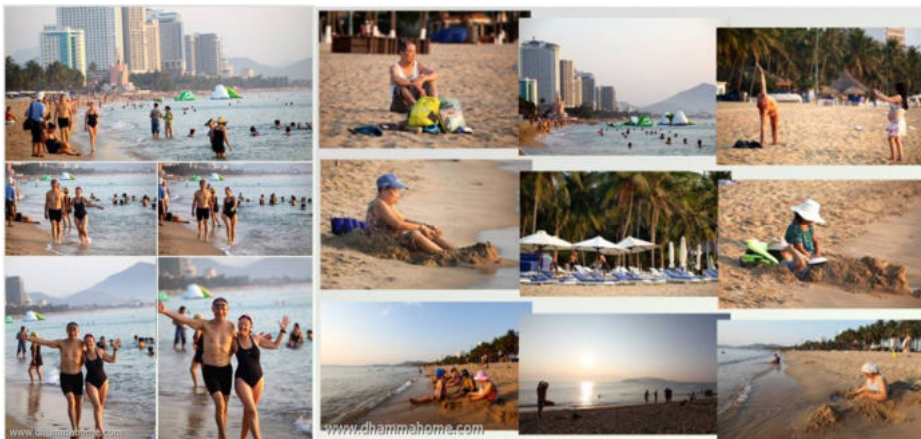
ทั้งสิ้น นอกจากความเข้าใจความจริง ที่ปรากฏ เกิดขึ้น แล้วดับไป แต่สะสมในจิตขณะต่อ ๆ ไป ผู้ที่เข้าใจความจริงนี้ ย่อมเป็นผู้ที่อ่อนน้อมถ่อมตน ตามกำลังของความเข้าใจ และเป็นผู้ที่น้อมไปสู่ความดีประการต่าง ๆ ด้วยความเข้าใจถูกต้องว่า ไม่มีผู้ทำดี ไม่มีใครทำดี มีแต่กุศล อกุศลประการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นไป ตามเหตุ ตามปัจจัย ด้วยความเป็นอนัตตา น้อมไปสู่ความมั่นคงขึ้นว่า ทุกสิ่งที่ปรากฏ แต่ละหนึ่ง ๆ ในขณะนี้ เป็นแต่

ธรรม ไม่ใช่เรา ความยึดถือว่ามีตน ความมานะ สำคัญตนว่าเป็นตน ที่เหนียวแน่น ย่อมค่อย ๆ ละคลายได้ ทีละเล็กทีละน้อย ด้วยความเข้าใจว่า เป็นธรรม ไม่ใช่เรา นี้เอง ดังที่ท่านอาจารย์ปรารภให้ฟังบ่อย ๆ ว่า "ไม่มีเรา สบายไหม?" ไม่ต้องมีความกังวลใด ๆ มั่นคงขึ้นว่า ทุกสิ่งในขณะนี้ เกิดแล้วดับแล้ว ทั้งสิ้น สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วดับไปไม่กลับมาอีกเลย

นั่น จะเป็นใครได้ในเมื่อหมดแล้ว ไม่มีแล้ว แต่ความรวดเร็วของการเกิดดับที่สุดประมาณได้โดยต่อเนื่องนั้น ทำให้เห็นผิดว่ายังมีอยู่ ด้วยความไม่รู้ ด้วยความเห็นผิด ที่ยึดถือความเห็นนั้นมาเหนียวแน่น ยาวนาน ในสังสารวัฏ บุคคลจึงต้องอาศัย "คำ" ของผู้รู้ คือพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเข้าใจความจริงนั้น

การได้พบกับกับสหายธรรมชาวเวียดนามตลอดสิบวันที่ผ่านมา ได้เห็นภาพของชีวิตที่เป็นปกติของผู้คน เห็นภาพของ

ความสนใจ ใส่ใจ ในความจริงของชีวิต เห็นใบหน้าและแววตา ที่เต็มไปด้วยความตั้งอกตั้งใจ เห็นความปิติในแววตา และกิริยาอาการที่แสดงถึงความเข้าใจใน "คำ" ที่ท่านอาจารย์ และวิทยากร คือ คุณโจโนธานและคุณซาร่าห์ได้กล่าวออกมาเพื่อเกื้อกูลท่านเหล่านั้น เห็นความสงบ เรียบง่าย ความนิ่งไม่ลึกลับลึกลน และที่น่าประทับใจคือ ไม่มีใคร

นั่งหลับ ทุกคนตั้งใจฟังมาก เป็นภาพที่ไม่ว่าใครได้เห็น ย่อมรู้สึกชื่นชมอนุโมทนา และให้ได้คิด ชื่นชมอนุโมทนาถึงความที่บุคคล ได้ซึ่งทรัพย์อันประเสริฐที่สุดในโลก เป็นทรัพย์ที่ผู้มีปัญญาเท่านั้นที่รู้ ในพระสูตรที่ข้าพเจ้าได้ฟังทาง "ฟังธรรมออนไลน์" มีหญิงเศรษฐีท่านหนึ่งนั่งฟังพระธรรมแล้วมีหญิงรับใช้มาบอกว่า มีโจรปล้นบ้าน ท่านกล่าวแก่หญิงรับใช้ที่เพี้ยนมาบอกหลายครั้งหลายหนว่า มีโจรกำลังขโมยสิ่งนั้น

แล้ว สิ่งนี้แล้ว แต่หญิงเศรษฐีนั้นกล่าวคำเดิม ๆ ทุกครั้งว่า โจรอยากได้สิ่งใดก็ให้เขาไปเถิด และบอกคนรับใช้ว่าอย่ามารบกวนอีก คำในพระสูตรที่ท่านอาจารย์กล่าวมีความไพเราะมาก หวังว่าท่านผู้อ่านคงได้ฟังแล้ว และ/หรืออาจได้ฟังอีกเมื่อมีปัจจัยนะครับ

ความในพระสูตร ที่กล่าวถึงบุคคลที่มีความตั้งใจและเห็นคุณค่าของการฟังพระธรรมที่มีค่ากว่าทรัพย์ และแม้ชีวิตนี้มีมากมายหลายพระสูตรซึ่งแสดงถึงชีวิต

จริง ๆ ของผู้คนสมัยนั้น เมื่อได้เห็นภาพของความตั้งใจฟังด้วยดี ก็ทำให้ระลึกถึงว่า ไม่ว่าในยุคใดสมัยใด ย่อมมีทั้งผู้ที่สนใจ ใส่ใจ และผู้ที่ไม่สนใจ ไม่ใส่ใจ เป็นธรรมดา สิ่งที่ดีควร สิ่งที่เป็นสาระ เป็นประโยชน์ ย่อมมีแก่ผู้ที่เห็นสาระ เห็นประโยชน์เท่านั้น

๔. วัชคณิตสูตร

ว่าด้วยความเจริญ ๑๐ ประการ

[๗๔] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อริยสาวกเมื่อเจริญด้วยความเจริญ ๑๐ ประการ ย่อมเจริญด้วยความเจริญอันประเสริฐ และเป็นผู้ถือเอา สิ่งที่เป็นสาระ สิ่งทีประเสริฐ แห่งกาย ความเจริญ ๑๐ ประการเป็นไฉน คือ อริยสาวก...ย่อมเจริญด้วยนาและสวน ๑ ย่อมเจริญด้วยทรัพย์และข้าวเปลือก ๑ ย่อมเจริญด้วยบุตรและภรรยา ๑ ย่อมเจริญด้วย ทาส กรรมกรและคนใช้ ๑ ย่อมเจริญด้วยสัตว์ ๔ เท้า ๑ ย่อมเจริญด้วยศรัทธา ๑ ย่อม เจริญด้วยศีล ๑ ย่อมเจริญด้วยสุตะ ๑ ย่อมเจริญด้วยจาคะ ๑ ย่อมเจริญด้วยปัญญา ๑

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อริยสาวก ก็เมื่อเจริญด้วยความเจริญ ๑๐ ประการนี้ ย่อม เจริญด้วยความเจริญอันประเสริฐ และเป็นผู้ถือเอาสิ่งที่เป็นสาระ สิ่งทีประเสริฐแห่ง กาย.

บุคคลใดในโลกนี้ ย่อมเจริญด้วยทรัพย์ ข้าวเปลือก บุตร ภรรยา และสัตว์ ๔ เท้า บุคคลนั้นย่อมเป็นผู้มีโชค มียศ เป็นผู้อันญาติมิตร แลพระราชา บูชาแล้ว บุคคลใด ในโลกนี้ ย่อมเจริญด้วยศรัทธา ศีล สุตะ จาคะ และปัญญา บุคคลเช่นนั้น เป็นสัปบุรุษ ปัญญาเครื่องพิจารณา ย่อมเจริญด้วยความเจริญทั้งสองประการในปัจจุบัน.

จบวัชคณิตสูตรที่ ๔

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ทสก-เอกาทสกนิบาต เล่ม ๕ หน้าที่ ๒๓๔

หลังออกไปเดินเล่นด้วยเท้าเปล่า
บนหาดทรายแสนสวยยามเช้าของญาจาง
เมืองชายทะเลที่มีชื่อเสียงของประเทศ
เวียดนาม ก็กลับมารับประทานอาหารเช้า
ที่โรงแรม เริ่มคุ้นเคยกับชีวิตประจำวัน ที่
ตื่นเข้าไปเดินชายหาด กลับมารับประทาน

อาหารเช้าและเตรียมตัวเข้าฟังการสนทนาธรรม เริ่มคุ้นกับเสียงการสนทนาธรรม
ภาษาอังกฤษ และภาษาเวียดนาม รู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมขึ้นทุกวัน ๆ รวมถึงเริ่มคุ้นเคย
รสชาติของอาหารด้วย

อันดับต่อไปขอนำภาพและความการสนทนาธรรมตลอดทั้งเช้าและบ่าย ที่พี่แดง
(พล.อ.ต.หญิง กาญจนา เชื้อทอง) ได้ถอดความไว้ให้ มาให้ทุก ๆ ท่านได้พิจารณาดังนี้

ผู้ถาม :

อาจารย์บอกว่า สภาพธรรม ไม่ใช่ตัวตน แต่ในชีวิตประจำวัน ไม่ได้เป็นอย่างนั้น

ท่านอาจารย์ :

ไม่มีใครทำ เพราะไม่มีเรา เมื่อเข้าใจถูก เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ต้องมีเหตุผลว่าไม่มีเรา ถ้าไม่มีเรา แล้วเดี๋ยวนี้มีอะไร? ธรรมะ เป็นสิ่งที่ควรพิจารณาจนเข้าใจค่านั้น ไม่อย่างนั้นพูดมากคำ แต่ไม่เข้าใจเลย เช่น บอกว่าไม่มีใคร มีใครไหมตอนนี้? พระพุทธเจ้าทรงสอนมากมาย เป็นผู้แสดงความอ่อนน้อมอย่างสูงสุด เมื่อเข้าใจคำสอน

ผู้ถาม :

ถ้าไม่มีใคร ตอนนี้มีอะไร? ต้องคิดเอง จึงจะเข้าใจ มีเห็น ได้ยิน คิด

ท่านอาจารย์ :

ถ้าเข้าใจทีละคำ อย่างละเอียด ก็จะทำให้เข้าใจเพิ่มขึ้นได้ ถ้ายังคงเป็น เรา รู้ เรา เห็น ยังคงมีเรา ต้องเข้าใจคำว่า

ธรรมะ เป็นสิ่งที่มีจริง ก่อนเข้าใจธรรมะ ทุกคนเห็นด้วย
ความคิดว่า "เราเห็น" แต่เมื่อฟังพระธรรมรู้ว่า "เห็น" เป็น
ธรรม ไม่ใช่ใคร

เมื่อวานนี้หายไปไหน? เราจำได้ แต่เมื่อวานนี้ก็เหมือน
วันนี้ มีเห็นเมื่อวานนี้ และวันนี้ ต่างกันไหม? เห็นเมื่อวาน
ไม่เหมือนเห็นวันนี้

...สิ่งที่ยึดถือว่า เป็นชีวิต ถ้าไม่มี "เห็น" จะมีชีวิตไหม?
ชีวิต คือ "แต่ละขณะ" ที่รู้อารมณ์ เป็นชีวิตของเรา หรือ
เป็นธาตุรู้สิ่งที่ปรากฏ? ไม่ใช่ใคร เพราะมี เหตุปัจจัยจึง
เกิด ไม่มีใครทำได้ ต้องมีศรัทธามั่นคงว่า เป็นธรรมะ
ไม่ใช่เรา ธรรมะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่เพราะไม่
เข้าใจว่า บังคับบัญชาไม่ได้ ถ้าไม่ได้ฟังพระธรรม จะรู้
ไหม? ใครรู้บ้างว่า "เห็น" ได้ยินไม่ได้ คิดไม่ได้ (เห็นเป็น
เห็น) สภาพธรรมทั้งหลาย ทั้งหมด รู้ได้ด้วยการตรัสรู้ของ

พระพุทธเจ้า ถ้าไม่เข้าใจคำสอน คำสอนนั้นก็ไม่ใช่สำหรับคนนั้น ถ้าเข้าใจผิด ก็ทำลายคำสอน ทำให้อันตรายไป ปัจจุบันก็เป็นอย่างนั้น จึงไม่ควรเปลี่ยนคำสอนของพระพุทธเจ้า สภาพธรรม คือ สภาพธรรม ทรงสอน ๔๕ ปี เข้าใจกี่คำ? ชัดเจนว่า ไม่เที่ยง ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่เรา นี่คือชีวิต สภาพธรรมเกิดดับสืบต่อ แม้แต่ขณะนี้!!!!...

ซาร่าห์ :

พูดถึงกิเลส และทำอะไร? ติดข้องในดอกไม้ เมื่อตื่นขึ้นมาก็ตัดข้องแล้วทันที ละคลายเมื่อรู้ว่า ไม่ใช่เรา เกิดเพราะเหตุปัจจัย ไม่ใช่ร้องขอให้ติดข้องน้อยลง แต่เมื่อเข้าใจเพิ่มขึ้น ก็ละคลายทันที ที่ติดข้องเพราะสะสมมา พระอรหันต์จึงจะละความติดข้องได้ ไม่ใช่พยายามไม่ติดข้อง เพราะทำไม่ได้ด้วยความเป็นตัวตน ติดข้องแล้วเข้าใจว่าเป็นธรรม ไม่ใช่เรา ก็สามารถละคลายได้

หลายคนไม่อยากโกรธ เมื่อยังติดข้องจึงยังโกรธ ไม่มีใครสามารถหยุดโกรธได้ ถ้ายังไม่เข้าใจว่า เป็นธรรมะที่เกิดเพราะเหตุปัจจัย ไม่ใช่ใคร ทั้งหมด มีอวิชชา (ความไม่รู้) เป็นปัจจัยให้เกิดขึ้น อวิชชา จะดับได้ด้วยปัญญาที่ค่อยๆ เพิ่มขึ้น อาจารย์เน้นเรื่อง เห็น และ สิ่งที่ถูกเห็น ถ้ายังไม่เข้าใจ เดียวนี้ ก็ไม่สามารถละคลายอะไรได้

ผู้ถาม :

จอห์น :

มาเพื่อหาแผนที่เดินทาง ส่วนใหญ่นั่งสมาธิ ไม่ใช่
วิปัสสนา ขอแบ่งปันความรู้จากการศึกษาธรรม
พระพุทธรูปเจ้าทรงสอนชั้น ๕ ทรงสอนให้สงบ ช่วยอธิบาย
คงสงสัยว่า ทำไมถึงพูดเรื่องเห็น...มาก ไม่พูดเรื่องผัสสะ
...พระพุทธรูปเจ้าทรงสอนว่า ธรรมะทั้งหลายเป็นอนัตตา
เป็นทุกข์และไม่เที่ยง ปัญญาขั้นแรก คือ รู้ว่า ธรรมะคือ
อะไร? ธรรมะ มีลักษณะเฉพาะ แต่ละหนึ่ง ซึ่งสามารถรู้
ได้ สภาพธรรมทั้งหมด มี จิต เจตสิก รูป และนิพพาน จิต
คือ สภาพรู้ เจตสิกเกิดร่วมกับจิต รู้อารมณ์เดียวกับจิต
รูปไม่รู้อะไรเลย

มีเวลาตลอดเวลา เราไม่รู้จนกว่าจะมีกำลังมาก ในการ
อบรมเจริญปัญญา ต้องรู้สภาพธรรมที่กำลังปรากฏ
เดี๋ยวนี้!!! พระพุทธรูปเจ้าทรงเริ่มอธิบายธรรมะด้วย เห็น
ได้ยิน หรือธาตุ อายตนะความติดข้อง ละคลายได้ด้วย
ความเข้าใจเพิ่มขึ้นว่า ลักษณะทั้งหมดของธรรมะ คือ
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ชั้น ๕ ปรากฏตลอดเวลา รูป
เวทนา...วิญญาณ

ชาว้าห์ :

เมื่อถามวิธี แสดงว่ามี "ตัวตน" ที่จะทำ เมื่อคิดว่าเลือก
ได้ แสดงว่ายังไม่เข้าใจความเป็นอนัตตาของสภาพธรรม

ผู้ถาม :

ทำไมท่านพระพาหิยะบรรลुพระอรหันต์เร็ว

ชาว้าห์ :

เพราะเข้าใจว่า เห็นสักแต่ว่าเห็น เป็นธรรมะที่เกิดเพราะ
เหตุปัจจัย ไม่ใช่ใคร ท่านได้สะสมปัญญาามากพอ ทั้ง
ได้ฉาน และเมื่อได้ฟังสั้น ๆ ก็บรรลุได้ ในอรรถกถา อดีต
ประวัติของท่านได้สะสมปัญญาจากการฟังพระพุทเจ้า
หลายพระองค์แล้ว เช่นเดียวกับพระอรหันต์ท่านอื่น ที่ได้
สะสมปัญญามาเป็นกัป ๆ ไม่ใช่โดยบังเอิญ ที่ฟังสั้น ๆ
แล้วจะบรรลุได้ เพราะเข้าใจมากพอ พร้อมสะสมบารมี
เต็มเปี่ยมพร้อมบรรลุพระอรหันต์ได้

จน :

ธรรมที่ท่านพาหิยะได้ฟัง คือ เห็น ไม่ใช่เรื่องกิเลส ไม่ใช่
รายละเอียดของอภิธรรม แต่เป็น สภาพธรรมที่ กำลัง
ปรากฏ เดียวนี้

ชาว้าห์ :

พระธรรมที่ทรงแสดง เป็นชีวิตประจำวันที่กำลังปรากฏ
เดี๋ยวนี้ เราไม่ใช่พระพาหิยะ จึงต้องฟังมาก พิจารณามาก

เพียงสักแต่ได้เห็น ไม่พอสำหรับเรา ต้องฟังในแง่อื่น ๆ ด้วย ทั้งชั้นฐ ธาตุ อายตนะ ที่ต้องทรงแสดงละเอียด สำหรับเรา ไม่ใช่สำหรับท่านพาหิยะ ในอรรถกถา ยังแสดงละเอียดต่อไปอีก เพราะธรรมะ คิดเองไม่ได้ จึงต้องศึกษาแต่ละคำให้เข้าใจ เช่น เห็น

ผู้ถาม :

ในชีวิตประจำวัน ชีวิตเปลี่ยนแปลง สำหรับผมคิดว่าจะ คลายวัตถุง่าย แต่จะคลายนาม ยาก ทำอย่างไรจะละ นามได้

ท่านอาจารย์ :

ทำอย่างไรอีกแล้ว!!! ไม่มีใครทำได้ นอกจาก ปัญญาทำ กิจเข้าใจ แล้วจะคลาย คิดว่าจะคลายรูปง่ายหรือ?

ผู้ถาม :

วัตถุ คือ บ้านใหญ่ บ้านเล็ก จักรยานยนต์ รถยนต์ ไม่ติด ข้องง่ายกว่า เป็นรูป

ท่านอาจารย์ :

ขณะ "เห็น" เป็นมอเตอรีไซด์หรือเปล่า?

ผู้ถาม :

เป็น แน่ใจ

ท่านอาจารย์ :

ไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า ง่ายที่จะจะคลาย "สิ่งที่ถูก เห็น" หรือไม่?

สิ่งที่ถูกเห็น คือ รูปที่ปรากฏให้เห็นได้ ไม่ใช่มอเตอรีไซด์ ง่ายหรือยาก? เริ่มเข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งต่าง กับที่เคยคิด เมื่อเป็นธรรมะ ต้องมีลักษณะของตนเอง สิ่ง ที่ปรากฏให้เห็น ไม่สามารถจับต้องได้ เพียงปรากฏให้

เห็นเท่านั้น ติดช่องในมอเตอร์ไซค์หรือตัวตนมากกว่า
กัน? เพราะติดในตัวตน จึงมีมอเตอร์ไซค์ ถ้าไม่เห็น จะมี
มอเตอร์ไซค์ไหม? คิดว่า มอเตอร์ไซค์ คืออะไร?

...จึงมี "เห็น" เหมือนในขณะนี้ "เห็น" เกิดแล้วดับทันที สิ้น
มาก เหลือเพียงนิมิตปรากฏให้เห็น เห็นคนใหม่? หรือ
"เห็น" สิ่งปรากฏให้เห็น? ความติดข้องเกิด เพราะไม่เข้าใจ
ความจริงของสิ่งที่ปรากฏ เมื่อเริ่มเข้าใจ มีแต่ยาก
ขึ้น ลึกซึ้งมากขึ้น สภาพธรรมละเอียดลึกซึ้ง เช่น อวิชชา
เดี๋ยวนี้ ใครรู้อะไร? แม้ "เห็น" เดี่ยวนี้ ก็ไม่รู้!!! ใครจะคลาย
ความติดข้องได้? ปัญญา ความเข้าใจถูก ในสภาพธรรม
ที่กำลังปรากฏ ทีละเล็ก ทีละน้อย ทำกิจละลายความ
ไม่รู้ เมื่อคิดว่า "ทำอะไร?" นั่นผิด!!!!...

...พระพุทธรเจ้าไม่ได้ทรงสอนให้ทำอะไร แต่ทรงแสดง
ความจริง ๔๕ พรรษา ทำไมไม่ฟังคำสอนของพระพุทธร
เจ้า จนเข้าใจมั่นคง ในความเป็นอนัตตา!!! ถ้าไม่ฟังใน
ชาตินี้ ก็เป็นปัจจัยให้ไม่ฟังต่อไปในชาติหน้า แล้วจะติด
ข้องต่อไป!!! คิดว่าคนอื่นเก่งกว่าพระพุทธรเจ้า ไม่รู้จัก
พระพุทธรเจ้า แล้วจะมีพระพุทธรเจ้าเป็นที่พึ่งได้อย่างไร?
ถ้าเห็นเป็นคน ยังมีอวิชชาและติดข้องในสิ่งที่เห็น เมื่อ
เข้าใจเพิ่มขึ้น ก็รู้ว่าต้องใช้เวลานานมาก ที่จะเข้าใจ
ธรรมะทั้งหมด ทรงสอนให้เข้าใจเห็นที่ กำลังปรากฏ
เดี๋ยวนี้ อวิชชาไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดดับได้ ถ้า
คิดว่าเราทำได้ ไม่ใช่ปัญญา เป็นอวิชชาที่ทำการกบฏบัง
ความจริง...

อยากเข้าใจอะไร เพียงคำเดียว

ผู้ถาม :

อวิชา และโมหะ

ท่านอาจารย์ :

เหมือนกัน เหมือนคำว่าโลภะ ราคะ ตัณหา เป็นสภาพธรรมเดียวกัน

ผู้ถาม :

ความสงบที่ไม่ประกอบด้วยปัญญา เป็นอย่างไร? ในเวียดนาม คือ อุเบกขา

จน :

คือ เอกัคคตาเจตสิก ขณะที่สงบ ไม่มีอุทธัจจะ ขณะที่ เป็นกุศล สงบ ในสมถะ สงบคือ ปัสสัทธิเจตสิก ในพรหมวิหาร อุเบกขา คือ สงบ เป็นกุศล เวทนาแบ่งเป็น ๓ หรือ ๕

พระ : จิตเห็น จิตได้ยิน เกิดพร้อมอุเบกขาเวทนา ทำไมกาย
วิญญาณ จึงไม่เกิดพร้อมอุเบกขาเวทนา

চারার্থ : แม้เกิดพร้อมอุเบกขาเวทนา แต่ก็ยังติดข้องในเห็น ได้ยิน
ความติดข้องมากมายจริง ๆ

มักกฏสูตร ว่าด้วยอารมณ์อันมิใช่โคจร

[๗๐๑] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถิ่นแห่งขุนเขาชื่อหิมพานต์ อันไปได้ยาก ขรุขระ ไม่เป็นที่เที่ยวไป ทั้งของฝูงลิง ทั้งของหมู่มนุษย์มีอยู่ ถิ่นแห่งขุนเขาชื่อหิมพานต์ อันไปได้ยาก ขรุขระ เป็นที่เที่ยวของฝูงลิงเท่านั้น ไม่ใช่ของหมู่มนุษย์มีอยู่ ภูมิภาคแห่งขุนเขาชื่อหิมพานต์ ราบเรียบ น่ารื่นรมย์ เป็นที่เที่ยวไป ทั้งของฝูงลิงทั้งของหมู่มนุษย์ มีอยู่

ณ ที่นั้น พวกพรานวางตัวไว้ในทางเดินของฝูงลิงเพื่อดักลิง ในลิงเหล่านั้น ลิงเหล่าใดไม่โง่ ไม่ลอกแลก ลิงเหล่านั้นเห็นดังนั้นย่อมหลีกเลี่ยงออกห่าง ส่วนลิงโง่ ลอกแลก ลิงตัวนั้นเข้าไปใกล้ดังนั้น เอามือจับ มือก็ติดตัง มันจึงเอามือข้างที่สองจับ ด้วยคิดว่า จักปลดมือออก มือข้างที่สองก็ติดตังอีก มันจึงเอาเท้าจับ ด้วยคิดว่า จักปลดมือทั้งสอง ออกเท้าก็ติดตังอีก มันจึงเอาเท้าข้างที่สองจับ ด้วยคิดว่า จักปลดมือทั้งสองและเท้าออก เท้าที่สองก็ติดตังอีก มันจึงเอาปากกัด ด้วยคิดว่า จักปลดมือทั้งสองและเท้าทั้งสองออก ปากก็ติดตังอีก

ลิงตัวนั้นถูกตรึง ๕ ประการอย่างนี้แล นอนถอนใจ ถึงความพินาศ ยวบยับแล้ว อันพรานจะพึงกระทำได้ตามความปรารถนา พรานแทงลิงตัวนั้นแล้ว จึงยกขึ้นไว้ในที่ นั้นเอง ไม่ละทิ้ง หลีกไปตามความปรารถนา ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องลิงเที่ยวไปในถิ่นอื่น อันมิใช่ที่ควรเที่ยวไป ย่อมเป็นเช่นนั้นแหละ

[๗๐๒] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุนี้แหละ เธอทั้งหลาย อย่าเที่ยวไปใน อารมณอื่น อันมิใช่โคจร เมื่อเธอทั้งหลายเที่ยวไปในอารมณอื่นอันมิใช่โคจร มารจักได้ ช้อง มารจักได้ อารมณ. ก็ อารมณอื่น อันมิใช่โคจรของภิกษุ คืออะไร? คือ กามคุณ ๕. กามคุณ ๕ เป็นไหน? คือ รูปที่พึงรู้ด้วยจักขุ อันน่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ น่ารัก ชัก ให้ใคร่ ชวนให้กำหนด เสียงที่พึงรู้ด้วยโสตะ. . .กลิ่นที่พึงรู้ด้วยฆานะ. . .รสที่พึงรู้ด้วย ชิวหา. . .โผฏฐัพพะที่พึงรู้ด้วยกาย อันน่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ น่ารัก ชักให้ใคร่ ชวนให้กำหนด ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี่คือ อารมณอื่น อันมิใช่โคจรของภิกษุ.

[๗๐๓] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงเที่ยวไปในอารมณซึ่งเป็นของบิดา ตน อันเป็นโคจร เมื่อเธอทั้งหลายเที่ยวไปในอารมณซึ่งเป็นของบิดาตน อันเป็นโคจร มารจักไม่ได้ ช้อง มารจักไม่ได้ อารมณ ก็ อารมณอันเป็นของบิดาตน อันเป็นโคจรของ ภิกษุ คืออะไร? คือ สติปัฏฐาน ๔. สติปัฏฐาน ๔ เป็นไหน?

ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมพิจารณาเห็นกายในกายอยู่ มีความเพียร มีสัมปชัญญะ มีสติ พึงกำจัดอภิชฌาและโทมนัสในโลกเสียได้ ย่อมพิจารณาเห็นเวทนาในเวทนาอยู่ ... ย่อมพิจารณาเห็นจิตในจิตอยู่... ย่อมพิจารณาเห็นธรรมในธรรมอยู่ มีความเพียร มี สัมปชัญญะ มีสติ กำจัดอภิชฌาและโทมนัสในโลกเสียได้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี่ คือ อารมณซึ่งเป็นของบิดาตน อันเป็นโคจรของภิกษุ.
จบมัคกกฎสูตรที่ ๗.

พระสุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย มหาวรรค เล่ม ๕ ภาค ๑ หน้าที่ ๓๘๙

กราบทำบุญขอบคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของสมาชิกชมรม บ้านธัมมะเวียดนามทุกท่าน
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาพี่แดง (พลอากาศตรีหญิง กาญจนา เชื้อทอง)
สำหรับข้อความการสนทนาธรรม ที่ถอดความสดขณะฟัง มาให้ประกอบเรื่อง
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

